

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Α.Θ.Π. ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΕΠΙ ΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΕΙ ΑΥΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΠΑΝΙΕΡΩ ΝΑΩΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Ἱεροσόλυμα, Παρασκευή, 23^η Μαΐου 2013.

«Μακαριώτατε Πατριάρχα Ἱεροσολύμων κύριε θεόφιλε, ἀδελφέ ἐν Κυρίῳ καί
συλλειτουργγέ λίαν ἀγαπητέ καί περισπούδαστε,

Χριστός Ἀνέστη!

Τόν ἐπίκαιρον τοῦτον χαρμόσουνον χαιρετισμόν, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου
καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀπευθύνομεν ὡς Ἀρχιεπίσκοπος
Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καί Οἰκουμενικός Πατριάρχης πρὸς Ὑμᾶς, τόν
Μακαριώτατον Πατριάρχην τῆς Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων, τῆς Ἀγίας Σιών,
διακατεχόμενοι ὑπὸ μεγάλης καί ἀνεκφράστου συγκινήσεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῆς
προσκυνήσεως τῶν πανσεβάστων Προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς, ἀφ' ἑτέρου δέ ἐκ
τῆς ἐν Χριστῷ κοινωνίας μετὰ τῶν θυσιαστικῶς φυλασσόντων τὰ προσκυνήματα
ταῦτα ἀδελφῶν καί συλλειτουργῶν ἡμῶν, μέ ἀρχιφύλακα τὴν Ὑμετέραν λίαν ἡμῖν
ἀγαπητὴν καί περισπούδαστον Μακαριότητα, ἀδελφέ κύριε θεόφιλε. Καί
ἀναφωνοῦμεν καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ Προφήτου «διὰ Σιών οὐ σιωπήσομαι καί διὰ
Ἱερουσαλήμ οὐκ ἀνήσω».

Τὰ συναισθήματα ἡμῶν εἶναι ἔντονα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, διότι αἰσθανόμεθα
ὅτι ἐνώνει ἡμᾶς μεθ' Ὑμῶν, Μακαριώτατε, τό κοινόν χρέος καί ἡ κοινὴ αἷσθησις
ὅτι ἀμφοτέρω φυλάσσομεν πνευματικὰς καί κυριαρχικὰς θερμοπύλας. Ὑμεῖς, τὰ
πλέον ἱερά καί σεβάσματα διὰ τὴν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν καί τό πλήρωμα αὐτῆς
προσκυνήματα εἰς τοὺς Τόπους τοὺς ὁποίους ἐβάδισαν οἱ ἄχραντοι πόδες τοῦ
Κυρίου· ἡμεῖς δέ τὰ σεβάσματα τῆς γῆς τῶν πατέρων ἡμῶν, τῆς
Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πάλλεται ἡ καρδιά τῆς οἰκουμενικῆς
Ὁρθοδοξίας. Φυλάσσομεν ἀμφοτέρω αἱ Ἐκκλησίαι τὴν παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδόξου
πίστεως. Σεῖς μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τοπικοῦ ἐπιπέδου πρὸς τὴν Ἀγιοταφικὴν
Ἀδελφότητα, τόν κλῆρον καί τόν λαόν τῆς δικαιοδοσίας Σας· ἡμεῖς δέ πέραν τοῦ
τοπικοῦ καί ἐπὶ οἰκουμενικοῦ ἐπιπέδου, διακονοῦντες τὴν ἀλήθειαν τῆς ἀμωμῆτου
καί ἀσπίλου Ὁρθοδόξου πίστεώς μας, μαρτυροῦντες τῇ ἀληθείᾳ, καί διακρατοῦντες
τόν θησαυρόν τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐρχόμεθα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν Ἀγίαν Γῆν, οὐχί ἐν ὁδοιπορίᾳ καί
περίλυποι διὰ τὴν «κλαπεῖσαν ἐλπίδα», ὡς ποτε Λουκᾶς καί Κλεόπας οἱ Ἀπόστολοι
πρὸς τὴν ἀπέχουσαν σταδίους ἐξήκοντα ἐξ Ἱεροσολύμων κώμην τῆς Ἑμμαούς, ἀλλὰ
διὰ τῶν συγχρόνων μέσων ἐγγύτητος, καί ἐν χαρᾷ, διότι «κατέχομεν τὴν ἐλπίδα»,
«τὴν ἀλήθειαν, τό φῶς καί τὴν ζωὴν», δηλαδή αὐτόν τοῦτον τόν Κύριον ἡμῶν
Ἰησοῦν Χριστόν, τόν ἐν τῇ κοινῇ ὁδοιπορίᾳ ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων «ἀοράτως
συνόντα» καί ἐξηγοῦντα ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, κατὰ τὴν κοινὴν ὁδοιπορίαν, πάντα τὰ
περὶ Ἐαυτοῦ. Ἐρχόμεθα εἰς τὴν Ὑμετέραν ἔδραν, ἐν φιλαδέλφῳ ἀγάπῃ καί
περιπτυσσόμεθα Ὑμᾶς, Μακαριώτατε καί τιμιώτατε ἀδελφέ κύριε θεόφιλε,

αίσθανόμενοι τήν Ἀερμώνειον δρόσον καταβαίνουσιν σήμερον εἰρηνικῶς ἐνταῦθα ἀλλά καί φθάνουσιν χιλιάδας χιλιομέτρων μακράν, εἰς τήν ἔδραν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς Ἐκκλησίας τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καί συγχρόνως τῆς τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων.

Μακαριώτατε,

Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπό τοῦ ἐν «ἀρχῇ Λόγου», τοῦ «ὄντος πρὸς τόν Θεόν», καί «Θεοῦ ὄντος» Λόγου, κατὰ τόν εὐαγγελιστήν τῆς ἀγάπης, δυστυχῶς κατὰ τήν ἐπὶ γῆς στρατείαν αὐτῆς, λόγῳ τῆς ὑπερισχύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καί τοῦ πεπερασμένου θελήματος τοῦ ἀνθρωπίνου νοός, διεσπάρθη ἐν χρόνῳ. Οὕτω διεμορφώθησαν καταστάσεις καί ὁμάδες ποικίλαι, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκάστη διεκδικεῖ «αὐθεντίαν» καί «ἀλήθειαν». Ἡ Ἀλήθεια ὅμως εἶναι Μία, ὁ Χριστός, καί ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπ' Αὐτοῦ Μία Ἐκκλησία.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία κατέβαλε πρὸ τοῦ μεγάλου Σχίσματος τοῦ 1054 μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως, ἀλλά καί μετ' αὐτό, προσπαθείας πρὸς ὑπέρβασιν τῶν διαφορῶν, προσερχομένων ἐν ἀρχῇ καί ἐν πολλοῖς ἐξ ἀλλοτρίων τοῦ περιβάλλοντος τῆς Ἐκκλησίας παραγόντων. Ἀτυχῶς, ὑπερίσχυεν ὁ ἀνθρώπινος παράγων, καί διὰ τῆς συσσωρεύσεως προσθηκῶν «θεολογικῶν», «πρακτικῶν» καί «κοινωνικῶν» αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι ὠδήγηθησαν εἰς διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἰς ἀπομόνωσιν, ἐξελιχθεῖσαν ἐνίστε εἰς ἐχθρικήν πολεμικήν.

Ἄν καί ἐνεφανίσθησαν κατὰ τήν διάρκειαν τῆς Β' μετὰ Χριστόν χιλιετίας ἱεροὶ ἄνδρες καί εἰς τήν Ἀνατολήν καί εἰς τήν Δύσιν, ἀτυχῶς, συνεργεῖα τοῦ μισοκάλου, οὐδεμία πρόοδος ἐσημειώθη, μέχρις ὅτου «ἀπεστάλησαν» ἀληθῶς «ἀπὸ Θεοῦ», δύο ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, ὁ προκάτοχος ἡμῶν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἀθηναγόρας καί ὁ Πάπας Ρώμης Παῦλος Στ', οἱ ὁποῖοι ὑπερέβησαν τήν «πρακτικὴν τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν», «ἠγνόησαν τὴν ἀντίδρασιν» καί ἐνεκαίνισαν τὴν «δραῖσιν» τοῦ διαλέγεσθαι ἐν ἀγάπῃ, ἐν εἰρήνῃ, ἐν ὁμονοίᾳ, ἀρξάμενοι διὰ προσευχῆς, ἐπικαλούμενοι τὸ Ἔλεος καί τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου, εἰς τοὺς τόπους τούτους, εἰς τοὺς ὁποίους «ὁ τοῖς Χερουβεὶμ ἐποχούμενος» διελέχθη πρὸς τὴν πεπτωκυῖαν ἀνθρωπότητα, τοὺς ἀπογόνους τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, καί «κατήργησε τὸ μεσότοιχον» καί «ἤνωσε τὰ διεστῶτα».

Ἐνταῦθα, λοιπόν, ἐκυφορήθη τὸ «μυστήριον» τοῦ «δια-λόγου» τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐντεῦθεν ἤρξατο καί πρὸ πεντηκονταετίας ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης μεταξύ Κωνσταντινου-πόλεως (καί ἀργότερον συνόλου τῆς Ὁρθοδοξίας) καί Ρώμης.

Ἐνταῦθα, λοιπόν, ὁδηγούμενοι ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἐπικοινωνίας καί δια-λόγου ἦλθομεν πρὸς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, ἵνα συνομιλήσωμεν καί μεθ' Ὑμῶν, ἀλλά καί διὰ νὰ συνεχίσωμεν ἐπ' ἐλπίδι καί ἐν προσδοκίαις τὴν διαλεκτικὴν πορείαν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πάπα Ρώμης Φραγκίσκου. Κατανοοῦμεν ὅτι τὸ «φρέαρ» παραμένει ἔτι «βαθύ». Γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἐφόδια καί αἱ δυνάμεις ἡμῶν εἶναι πενιχραῖ. Πιστεύομεν ὅμως, ὅτι «μείζων ἐστὶν ὁ καλέσας ἡμᾶς» εἰς τὴν διαλογικὴν διακονίαν.

Βλέπομεν, ἰδιαιτέρως εἰς τὴν σημερινὴν ἀνθρωπότητα τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνος, ὅτι «αἱ χῶραι λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν ἤδη» (πρβλ. Ἰωάν. δ' 35-36). «Ἦδη», δηλαδὴ παρήλθεν ὁ χρόνος. Διὰ τοῦτο καί θέλομεν νὰ ἐπαυξήσωμεν τὴν μεταξύ τῶν δύο κόσμων σποράν τῆς ἀγάπης, «μέχρις οὗ καταντήσωμεν εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης», ἵνα κατὰ τὸν Θεῖον Παῦλον ἐπιστελλόμενον τοῖς Ἐφεσίοις εἴπωμεν. Διὰ τοῦτο, διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ

ἀρξαμένου ἔργου, ἀναλαμβάνομεν μετὰ ἡμῖν αἰῶνα νέαν πορείαν, τιμῶντες τὴν ἀπαρχὴν τῆς ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ συναντήσεως ἐκείνης. Ἐρχόμεθα ὁ Πάπας καὶ ἡμεῖς διὰ νὰ «τάμωμεν ὁδοὺς», πεποιθότες ὅτι ἡ ἀγάπη θὰ ἄρῃ ἐκ μέσου πάντα τὰ ἐμπόδια, διὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ πορεία τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ, ἥτοι τῆς καταντήσεως εἰς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ ὢν καὶ ὁ Ἦν καὶ ὁ Ἐρχόμενος.

Ἐν τῇ πορείᾳ ταύτῃ, χαίρομεν καὶ ἐνισχυόμεθα, διότι ἔχομεν συνοδοιπόρους καὶ συμπαραστάτας τὴν Ὑμετέραν φίλην Μακαριότητα, τοὺς ἀδελφούς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν παγκόσμιον ἐν Χριστῷ Ὁρθόδοξον ἀδελφότητα, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωποῦμεν ἡμεῖς μετὰ τῶν συναδελφῶν ἡμῶν, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ συνοδεύοντος τὴν ἡμετέραν Μετριότητα ἐκλεκτοῦ «τιμητικοῦ ἀποσπάσματος» ὁφικιαλίων ἐξ Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς καὶ ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ κυρίου Δημητρίου.

Μακαριώτατε Ἀδελφέ,

Πάντες οἱ διακονοῦντες ἐνταῦθα, Ὑμεῖς, Μακαριώτατε, καὶ οἱ λοιποὶ ἀδελφοὶ ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, μοναχοί, μοναχαί καὶ λαϊκοί, ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν διακονίαν τῶν Ἀγίων Τόπων, ἔχετε ὁλόθυμον τὴν τιμὴν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος καὶ εἴσθε πάντοτε εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὰς προσευχὰς ἡμῶν, ὅπως ἄλλωστε εἴσθε καὶ εἰς τὴν σκέψιν καὶ τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐνέπνευσεν ὑμῖν τὸν πόθον τῆς καλῆς καὶ ἡρωϊκῆς ταύτης διακονίας.

Σύμφωνον ἔχοντες τὴν πολιτείαν πρὸς τὴν κλῆσιν Ὑμῶν, Μακαριώτατε μετὰ τῶν περὶ Ὑμᾶς Ἱερωτάτων ἀδελφῶν καὶ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, ἀποτελεῖτε διὰ σύνολον τὴν Ὁρθοδοξίαν ἐλπίδα θεόδοτον διατηρήσεως καὶ διαφυλάξεως τοῦ παραδεδομένου καὶ κατωχυρωμένου καθεστώτος τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων καὶ τῆς Ὁρθοδόξου παρουσίας εἰς τοὺς Τόπους τοῦ Κυρίου. Εἴσθε τὰ στηρίγματα καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Σιών. Συνεχίσατε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς σταυρικῆς ἀγάπης πρὸς πάντας, τῆς ὁδηγούσης εἰς τὴν ἀληθῆ ἀνάστασιν καὶ εἰς τὸ ἀνέσπερον φῶς τὸ πηγάζον ἐκ τοῦ Ζωοδόχου Τάφου.

Μετὰ τῶν αἰσθημάτων τούτων καὶ μετὰ χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἦλθομεν πρὸς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, συνεχίζοντες τὴν πρὸς τὴν οἰκουμένην προσευχητικὴν καὶ διαλεκτικὴν καὶ ἐνωτικὴν ἡμῶν πορείαν «ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ τῆς εὐσταθείας τῶν Ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν» καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου ἵνα «οἱ πάντες ἔν ὧμεν», μάλιστα οἱ διηρημένοι Χριστιανοί, δεόμενοι Αὐτοῦ ὅπως «συνετίζη ἡμᾶς» καὶ πάντας «ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν» διὰ τῶν ἔργων καὶ τοῦ παραδείγματος ἡμῶν ἀκαταπαύστως: ὁ Κύριος καὶ ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.